

Arrest

nr. 206 536 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. - C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. WARLOP, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 30 juni 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u geboren bent in de wijk Mansour en tot 18 september 2012 in de Palestinastraat woonde. Omwille van het sektarische geweld verbleef u van 2005 tot 2009 in Syrië. In Irak beëindigde u in 2005 uw middelbare studies in computeronderhoud. Vervolgens werkte u als installateur van satellietshotels en vervolgens begon u te werken als reparateur in een computerwinkel.

Vanaf september 2011 begon u uw werk als hersteller te combineren met uw werk bij de Ministerraad in de Groene Zone, waar u werkte als typist en computerhersteller op de personeelsdienst. Op 18 september 2012 stopte u met dit werk.

Eind augustus 2012 werd u door een onbekende persoon opgebeld. Die persoon begon uw persoonlijke gegevens op te sommen en zei u dat zij wilden dat u met hen samenwerkte. U vroeg wie zij waren, maar hij zei dat u dat later wel zou zien. Toen u vroeg wat voor samenwerking zij wilden, zei hij dat u hen informatie over uw werkplaats moest geven zodat u een beloning hiervoor zou krijgen en uw familie veilig zou blijven. U wou echter niet met deze persoon samenwerken en haakte de telefoon in. De dagen hierna bleven zij u bellen en op een gegeven moment, begin september 2012, was u het kotsbeu en nam u de telefoon toch op. Dezelfde persoon zei ditmaal dat ze u tot verstand wilden brengen. U werd opgejaagd en begon hem, zijn familie en zijn organisatie uit te schelden, waarop de andere persoon u bedreigde. Na dit tweede gesprek bracht u uw diensthoofd hiervan op de hoogte en hij beloofde de nodige maatregelen te nemen. Na het tweede telefoongesprek begon u schrik te krijgen en had u ook het gevoel dat u in de gaten gehouden werd. Op 18 september 2012 stond u met uw auto te wachten aan een rood licht toen er een andere auto naast u stopte en de inzittenden met pistolen met geluidsdeempers op u schoten. Personen stapten uit die andere auto, sleurden u uit uw wagen en probeerden u in de koffer van hun wagen te duwen. U begon hen echter te slaan en kon zo ontkomen. U liep weg en verstopte u in een woning. Daar belde u naar een vriend om hem te vertellen wat u meegemaakt had. U zei tegen hem dat hij uw familie moest inlichten en uw spullen, paspoort en geld moest brengen. Dezelfde dag, op 18 september 2012, verliet u Bagdad en ging u voor enkele dagen naar Erbil, Noord-Irak. Op 21 september 2012 vertrok u uiteindelijk uit Irak en nam u het vliegtuig van Erbil naar Istanbul, Turkije. Van daar reisde u vervolgens via enkele onbekende landen naar België, waar u op 14 oktober 2012 aankwam en op 15 oktober 2012 **een eerste asielaanvraag** indiende.

In België kwam u te weten dat uw vader op 14 november 2012 ontvoerd was door dezelfde groepering die u bedreigd had, zij zouden uw vader ontvoerd hebben toen ze op zoek waren naar u. U besloot naar Irak terug te keren om uw vader te redden en deed afstand van uw (eerste) asielaanvraag. Eind november 2012 nam u in Nederland het vliegtuig naar Turkije. Op 26 november 2012 werd uw vader echter vermoord en uit schrik om zelf ook gedood te worden besloot u uiteindelijk niet naar Irak terug te keren en in Turkije te blijven. Op 11 september 2015 vertrok u uiteindelijk uit Turkije. U reisde naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in Zweden aan te komen. In Zweden vroeg u asiel aan, maar in het kader van de Dublinprocedure werd u echter overgebracht naar België. U kwam hier aan op 24 februari 2016 en op 25 februari 2016 diende u hier **een tweede asielaanvraag** in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw werkbadge, een kopie van de vacatures van de ministerraad, een kopie van de appreciatiebrief van uw werk, een kopie van de aanstellingsbrief van uw werk, foto's van uw verwondingen, een kopie van het bewijs van uw postverzending uit Turkije, uw identiteitskaart, een kopie van de klacht naar aanleiding van de ontvoering van uw vader, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van een medisch attest van uw moeder, de enveloppe van uw DHL-postverzending en enkele notities.

Op 18 maart 2016 nam het CGVS uw tweede asielaanvraag in overweging.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de personen en/of groepering die u viseerde weinig overtuigend. Hoewel u ervan overtuigd bent dat u gevisieerd en bedreigd werd door een militie (CGVS, p. 19), is het zeer opvallend dat u noch kan preciseren om welke militie het gaat noch enig idee heeft om welke militie het 'zou kunnen' gaan (CGVS, p. 16 en 19). Zelfs als zou u niet weten door welke militie u werd gevisieerd, dan nog moet het binnen de huidige Iraakse context mogelijk zijn dat u minstens een ernstig vermoeden zou hebben om welke militie het mogelijks zou kunnen gaan in uw geval. Dat u op dit vlak helemaal geen idee heeft, kan niet overtuigen. Bijgevolg ondermijnen uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u viseerde de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet voor wie

hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid en/of enige indicaties te verkrijgen.

Voorts doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Bagdad en Irak verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo heeft u sinds uw vertrek uit Bagdad op 18 september 2012 geen contact meer gehad met één van uw ex-collega's en heeft u evenmin contact proberen te leggen met uw excollega's (CGVS, p. 14 en 21-22). Dit is echter zeer opmerkelijk. Enerzijds kon de situatie van uw collega's voor u een indicatie vormen van het eigen risico dat u liep - hun situatie kan immers indicatief zijn voor uw situatie - en anderzijds had u hen ook kunnen waarschuwen voor het gevaar dat zij eventueel zouden lopen, gelet op datgene dat u zou hebben meegemaakt. Dat u nagelaten heeft uw collega's te contacteren wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven collega's. Ook relativeert dit in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die aanleiding vormden voor zijn vertrek én dat hij zich informeert over de mogelijke evolutie van zijn problemen, zelfs na zijn vertrek uit het land. Eventuele bijkomende ontwikkelingen (of nét het gebrek daaraan) kunnen een belangrijke indicatie vormen om uw beweerde vrees voor vervolging verder te staven of te ondersteunen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast hoorde uw familie sinds het overlijden van uw vader op 26 november 2012 niets meer van de personen en/of de groepering die u in Irak bedreigde (CGVS, p. 21). Nochtans moet het voor deze personen en/of groepering niet moeilijk zijn (geweest) om te achterhalen waar uw familie verblijft. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen hebben om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Daarenboven dateren de door u aangehaalde incidenten allemaal van 2012, ondertussen reeds bijna vijf jaar geleden, en heeft u ondertussen Irak ook reeds bijna vijf jaar verlaten (CGVS, p. 6 en 8). U heeft uw werk bij de Iraakse ministerraad ondertussen eveneens bijna vijf jaar geleden stopgezet (CGVS, p. 9). Aangezien uw problemen in Irak enkel en alleen voortkomen uit uw werkzaamheden bij de Iraakse ministerraad, kan ook geenszins aangenomen worden dat u omwille van deze reden momenteel nog steeds gevisieerd zou worden met het oog op vervolging. Ook is het weinig waarschijnlijk dat u vijf jaar na de feiten nog steeds gevisieerd zou worden omdat u een persoon en de (u onbekende) groepering waartoe hij behoorde eenmalig uitgescholden zou hebben (CGVS, p. 21). Dat u momenteel nog steeds vreest gevisieerd te worden in Irak is weinig meer dan een assumptie van uwentwege. Dergelijke hypothesen hebben echter weinig of geen bewijswaarde. Het is bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat u in de geschetste situatie momenteel of in de toekomst een vrees voor vervolging dient te koesteren.

Hiernaast dient de aandacht nog geschonken te worden aan de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag. Wat betreft de foto's die u voorlegt, waarop uw verwondingen te zien zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat deze foto's niet aantonen waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Deze foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde en tonen evenmin aan welke oorzaak aan de grondslag ligt van de getoonde letsels. Wat betreft de documenten die u voorlegt in verband met uw werk en uw problemen (met name de vacatures van de ministerraad, de appreciatiebrief van uw werk, uw aanstellingsbrief, de klacht naar aanleiding van de ontvoering van uw vader, de overlijdensakte van uw vader en het medische attest van uw moeder) dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten slechts kopieën én geen originele stukken, betreffen, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Verder is het bijzonder eigenaardig dat op uw werkbadge van de Iraakse ministerraad een overduidelijke Engelse schrijffout als 'Person seareh' in plaats van 'Person search' staat (zie groene map in het administratief dossier). Van een van de belangrijkste Iraakse overheidsinstanties kan verwacht worden dat ze bij het afleveren van een dergelijke officiële documenten niet zo'n amateuristische fout maakt. Hierbij dient bovendien nog opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus überhaupt zeer gering.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te

evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de

hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Het eerste middel betreft de weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus, en luidt als volgt:

"Middel genomen uit de schending van "Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid."

Verzoeker herhaalt de kernelementen van zijn asielrelaas, tracht deze in te passen in de criteria van de Conventie van Genève en stelt dat de huidige context van sektarisch geweld een gegronde vrees omwille van zijn profiel als soenniet in Bagdad rechtvaardigt, zoals dat door rechtsleer wordt ondersteund. Verder betoogt hij dat rekening moet worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat de verwerende partij het vermoeden dat voortvloeit uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegensprekt en dat zij niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet opnieuw het risico loopt slachtoffer te worden van bedreigingen, misbruiken en vervolgingen. Hij verwijst naar het voordeel van de twijfel en stelt dat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Verzoeker benadrukt verder zijn profiel als soenniet in Bagdad en betoogt dat de verwerende partij met dit profiel geen rekening heeft gehouden, terwijl verschillende rapporten melding maken van machtsmisbruik tegen de soennieten. Verzoeker verwijst nog naar een arrest van het UK Upper Tribunal waarin gewag wordt gemaakt van het geweld tegen soennieten en verder citeert hij een onbekende bron om dat standpunt te versterken.

Verzoeker concludeert dat hij door zijn religieuze overtuigingen en zijn voormalige werk bij het Iraakse leger een groter risico loopt om slachtoffer te worden van individuele vormen van geweld en dat hij dus als vluchteling moet worden erkend.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt het niet eens te zijn met de beoordeling in de bestreden beslissing in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en stelt het volgende :

"Het CGVS beweert dat "de Commissaris-Generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is...gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4§2 c van de vreemdelingenwet...Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's niet is stilgevallen...."

Er zijn verschillende verslagen die beschrijven een rampzalige situatie:

Het verslag dd november 2016 is heel duidelijk over de levensomstandigheden in Bagdad :

"Il n'y a pas d'informations que les conditions de vie à Bagdad ont changé de façon significative à l'égard de la situation décrite dans le rapport thématique sur la situation générale en Irak datant du mois d'octobre 2015. Ceci signifie que l'alimentation en électricité est bien limitée et qu'on dépend largement des générateurs. La qualité de l'enseignement et de l'hygiène publique se trouve sous pression dans toute l'Irak, mais aussi à Bagdad, par manque de moyens et/ou de personnel."

Récemment, le Conseil du Contentieux des étrangers a aussi donné sa motivation sur la position indiquée ci-avant du CGRA:

"Le Conseil note également que la partie défenderesse semble tirer argument de la relative continuité de la vie publique à Bagdad : néanmoins, ici aussi, le Conseil

s'interroge sur la pertinence de cet argument dès lors qu'il ressort de la documentation fournie par la partie défenderesse que « même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pic, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêtée » Le Conseil n'aperçoit pas davantage d'indices, au sein dudit rapport, que la vie publique s'est arrêtée en 2014 et au début de 2015, période au cours de laquelle la partie défenderesse considèrerait notoirement que l'article 48/4, 6 2, c, de la loi du 15 décembre 1980 s'appliquait aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad. (...) le Conseil souhaiterait être éclairé sur la pertinence de l'argument qui déduit de la continuité actuelle de la vie publique en Bagdad, le fait que le niveau de violence y aurait diminué par rapport aux années antérieures.

Il en va de même concernant le motif de la décision entreprise indiquant, sans davantage de nuance, que Bagdad accueille un grand nombre de personnes déplacées en provenance d'autres régions du pays : en effet, le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de guerre ou sous contrôle d'organisations terroristes, peut être

révéléateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge.

Il en va de même concernant le motif de la décision entreprise indiquant, sans davantage de nuance, que Bagdad accueille un grand nombre de personnes déplacées en provenance d'autres régions du pays : en effet, le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de

organisations terroristes, peut être révélateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge. De plus, ainsi qu'il ressort d'un document référence dans le rapport de Cedoca susmentionné (UNHCR, Position on returns to Iraq, octobre 2014, page 4), le fait que la majorité des personnes déplacées à l'intérieur de l'Irak le sont, notamment, au sein même des provinces de Ninewa et d'Al-Anbar, pourtant notoirement en proie à une situation de violence aveugle conduisant actuellement la partie défenderesse à octroyer la protection subsidiaire aux ressortissants de ces régions, conduit encore d'avantage le Conseil à s'interroger sur la pertinence d'un tel argument. » (CCE n° 165.615 en date du 12 avril 2016)

Verzoeker is afkomstig uit Bagdad waar de situatie is heel verslechterd sinds lente 2013 :

"The security situation in many parts of central and northern Iraq continues to be highly volatile and unpredictable due to ongoing military offensives and counter-offensives. Parts of northern and central Iraq remain under de facto control of ISIS, which is reported to continue to commit grave and widespread human rights abuses against the population in these areas. During military operations, civilians are used by ISIS as "human shields"; they are also at great risk from crossfire, snipers and bombardments. Those fleeing are at risk of punishment at the hands of ISIS.

(...)

ISIS' advances in northern and central Iraq in 2014 and into 2015 and the ensuing security vacuum in other parts of the country have reportedly resulted in the empowerment of militias and tribes, a rise in criminality and an overall weakening of state authority and the rule of law, including in the capital Baghdad and the Southern Governates.

(...)

Widespread human rights abuses and violations of international humanitarian law greatly impact on the lives of civilians beyond displacement and casualty figures. UN human rights bodies and human rights organizations have documented that all parties to the non-international armed conflict in Iraq are committing violations of international humanitarian law and gross violations and abuses of international human rights law. (...)

Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. (...) Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply."

(<http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>)

De administratieve rechtbank van Luxembourg heet er zich niet vergist :

...En revanche, et en ce qui concerne le volet de la décision litigieuse portant refus d'accorder au demandeur le bénéfice du statut conféré par la protection subsidiaire, le tribunal est amené de conclure au regard de ces constatations qui précèdent, que le demandeur est clairement exposé à faire l'objet de menaces graves et individuelles contre sa vie ou sa personne en raison d'une violence aveugle eu égard à la situation de conflit armé interne, tel que décrit ci-avant sévissant actuellement en Irak, le ministre sur lequel repose la charge de la preuve restant, par ailleurs, en défaut de rapporter la preuve l'existence, dans le cadre des conditions ambiantes actuelles régnant en Irak, d'une région ou d'un quartier dans lequel le demandeur pourrait se réinstaller en toute sécurité, étant encore souligné d'une part que, bien que la situation dans certaines parties de l'Irak puisse être moins grave, surtout dans les parties désertiques, moins densément peuplées, ces zones se trouvent cependant également affectés par des attentats visant la population civile, bien que moins fréquents, et, d'autre part, qu'il n'est pas établi, en l'espèce, que ces régions soient matériellement accessibles pour le demandeur et qu'il puisse s'y réinstaller en toute sécurité. Outre que le fait que la présence d'un conflit armé exclut la possibilité de bénéficier d'une protection adéquate, il y a encore lieu de relever que les protagonistes des actes de violence aveugle en Irak sont tant les forces gouvernementales que des milices paramilitaires ainsi que

le groupe terroriste se nommant « l'Etat islamique », de sorte qu'en l'état actuel de la situation en Irak, il n'y a pas lieu pour le demandeur de pouvoir espérer une protection au sens de l'article 40 de la loi du 18 décembre 2015, dès lors que les autorités nationales sont elles-mêmes activement impliquées dans les exactions relevées plus en avant par le tribunal, étant encore précisé que le fait qu'un certain nombre de ressortissants irakiens aurait souhaité de retourner volontairement dans leur pays d'origine n'est pas dû à une accalmie de la situation y régnant, mais surtout aux problèmes rencontrés dans leur pays d'accueil, tels que la durée de traitement de leurs demandes, les conditions climatiques difficilement ainsi que des conditions d'accueil pénibles, certains irakiens estimant, par ailleurs, que « le pays leur devient hostile ».

Au vu des développements qui précèdent, il y a lieu d'octroyer au demandeur le bénéfice de la protection subsidiaire... »

(Tribunal administratif du Grand-Duché de Luxembourg, 11 juillet 2017)

De sjjiitische milities handelen in alle straffeloosheid en in volle onafhankelijkheid. Zelfs wanneer de regering ze wilde controleren, zou hij niet in staat erover zijn. Bepaalde leden van milities hebben zich een belangrijke plaats binnen de regering zien toewijzen, van het Parlement.

De macht van de milities is heel sterk.

Dat het duidelijk is dat Verzoeker in de onmogelijkheid is om naar Irak en specifiek naar Bagdad terug te keren.”

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 23 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017.

2.2.2. Ter zitting legt verzoeker overeenkomstig dezelfde bepaling een aanvullende nota neer. Hij betoogt dat hij “thans de originelen bijbrengt van de documenten waarvan reeds copie had bijgebracht bij de CGVS. Deze ondersteunen de waarachtigheid van zijn verklaringen.” Verder legt hij ook een arrest neer van de Raad, waarin iemand de vluchtelingenstatus krijgt toegekend, stellende dat het gaat om een gelijkaardige zaak.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

2.4.2. Beoordeling

Verzoeker verklaarde typist en computerhersteller te zijn bij de Ministerraad in de Groene Zone en onder bedreiging door onbekenden onder druk te zijn gezet om informatie te verstrekken over zijn werkplaats. Hij zou tenauwernood zijn ontsnapt aan een ontvoeringspoging, maar zijn vader werd na verzoekers vlucht uit Irak ontvoerd en vermoord.

Hij legde bij de verwerende partij een aantal documenten voor, die in de bestreden beslissing als volgt werden beoordeeld:

“Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw werkbadge, een kopie van de vacatures van de ministerraad, een kopie van de appreciatiebrief van uw werk, een kopie van de aanstellingsbrief van uw werk, foto's van uw verwondingen, een kopie van het bewijs van uw postverzending uit Turkije, uw identiteitskaart, een kopie van de klacht naar aanleiding van de ontvoering van uw vader, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van een medisch attest van uw moeder, de enveloppe van uw DHL-postverzending en enkele notities. “

En

“Hiernaast dient de aandacht nog geschonken te worden aan de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag. Wat betreft de foto's die u voorlegt, waarop uw verwondingen te zien zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat deze foto's niet aantonen waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Deze foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde en tonen evenmin aan welke oorzaak aan de grondslag ligt van de getoonde letsels. Wat betreft de documenten die u voorlegt in verband met uw werk en uw problemen (met name de vacatures van de ministerraad, de appreciatiebrief van uw werk, uw aanstellingsbrief, de klacht naar aanleiding van de ontvoering van uw vader, de overlijdensakte van uw vader en het medische attest van uw moeder) dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten slechts kopieën én geen originele stukken, betreffen, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Verder is het bijzonder eigenaardig dat op uw werkbadge van de Iraakse ministerraad een overduidelijke Engelse schrijffout als 'Person seareh' in plaats van 'Person search' staat (zie groene map in het administratief dossier). Van een van de belangrijkste Iraakse overheidsinstanties kan verwacht worden dat ze bij het afleveren van een dergelijke officiële documenten niet zo'n amateuristische fout maakt. Hierbij dient bovendien nog opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS “COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude”). De bewijswaarde hiervan is dus überhaupt zeer gering.”

Verzoeker betwist deze beoordeling niet met concrete argumenten, maar legt ter zitting wel originelen voor van de stukken die hij reeds in kopie aan de verwerende partij had bezorgd. Precies gelet op de laatste overweging van de hiervoor geciteerde motivering. Derhalve moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn asielrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verwerende partij is van oordeel dat dat niet het geval is, omdat (i) verzoeker niet weet door welke militie hij wordt bedreigd, zelfs niet om welke het zou kunnen gaan, (ii) hij zich na zijn vertrek uit Irak niet meer heeft geïnformeerd over zijn eigen situatie en die van zijn collega's, (iii) hij sinds het overlijden van zijn vader niets meer heeft gehoord van de personen of groepering die hem zou hebben bedreigd, (iv) de incidenten, verzoekers vertrek uit Irak en de beëindiging van zijn werkzaamheden voor de Iraakse ministerraad dateren van 5 jaar geleden en het weinig waarschijnlijk is dat hij in deze situatie momenteel of in de toekomst nog een vrees voor vervolging zou moeten koesteren.

De Raad stelt vast dat deze motieven, samen gelezen, pertinent zijn nu ze de kern van het asielrelaas raken en in alle redelijkheid leiden tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette asielrelaas. Een schending van de formele motiveringsplicht ex artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt niet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal op dit vlak niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve evenmin worden bijgetreden.

In het voorliggende verzoekschrift onderneemt verzoeker geen ernstige poging om het geheel van deze vaststellingen in een ander daglicht te stellen, te verklaren of te weerleggen. De loutere verwijzing naar en herneming van het asielrelaas volstaat daartoe uiteraard niet. Ter zitting betoogt hij dat één van zijn collega's vermist is, maar deze loutere bewering doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker verwijst naar rapporten en rechtspraak over de algemene situatie van de soennieten in Bagdad en betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met dit profiel.

De COI Focus van 25 september 2017 betreffende veiligheidssituatie in Bagdad, die door de verwerende partij werd overgemaakt middels haar aanvullende nota, maakt, net zoals deze van 6 februari 2017 die door de verwerende partij werd gehanteerd bij het nemen van de bestreden beslissing, weliswaar melding van het feit dat soennitische burgers een groter risico lopen om slachtoffer te worden van het geweld van sjiiitische milities, en dat dit des te meer geldt voor soennitische ontheemde personen, maar uit niets blijkt dat dit risico dermate structureel zou zijn dat verzoekers soennitische achtergrond op zich voldoende zou zijn om te besluiten dat hij in Bagdad een reëel risico loopt op persoonlijke vervolging door sjiiitische milities of de overheid. De door verzoeker geciteerde passages over de situatie in Bagdad doen daar niet anders over denken, meer nog, in de rechtspraak van het UKUT wordt dit uitgangspunt bevestigd. Het komt dus aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij persoonlijk wordt vervolgd. Het asielrelaas waarop hij zich baseert om dat te doen aannemen, volstaat daartoe niet om de redenen hiervoor reeds vermeld.

De voorgaande beschouwingen leiden tot de vaststelling die ook al door de verwerende partij werd gemaakt, met name dat een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin niet kan worden aangenomen. In die optiek kan verzoeker zich dan ook niet beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vraagt om hem het voordeel van de twijfel te gunnen, maar daarop kan door de Raad niet worden ingegaan, nu zijn verklaringen zelfs niet toelaten het relaas in grote lijnen als geloofwaardig te beschouwen. Het door hem ter zitting neergelegde arrest van de Raad, doet hieraan geen afbreuk nu elk verzoek om internationale bescherming uit hoofde van een vervolgingsvrees op individuele wijze moet worden beoordeeld en de omstandigheden die het asielrelaas van de verzoeker in de zaak die heeft geleid tot het arrest niet dezelfde zijn als deze van het voorliggende dossier.

Waar verzoeker ten slotte nog stelt dat hij een vervolgingsvrees heeft omwille van zijn voormalige werkzaamheden bij het Iraakse leger, is daarvan geen enkel spoor terug te vinden in zijn eerdere verklaringen, zodat het gaat om een loutere bewering, zonder meer.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Tot slot moet worden vastgesteld dat, in de mate waarin verzoeker ook nog artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 26 van het PR RvV geschonden acht, hij hieraan geen andere, van de hiervoor gedane beoordeling te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel). Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Onderzoek

Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat de actuele situatie in Bagdad niet toelaat om te spreken van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert uit een arrest van de Raad, verwijst naar informatie waaruit zou blijken dat de situatie is verslechterd sedert de lente van 2013, haalt rechtspraak aan van de tribunal administratif van het Groothertogdom Luxemburg en verwijst naar de macht en de straffeloosheid van de sjiiitische milities.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten

van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat de hoofdstad Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden

gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit

andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de macht en straffeloosheid van de sjjiitische milities, en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker

geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Ook het louter verwijzen naar recente rechtspraak uit het Groot Hertogdom Luxemburg kan geen ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad elementen, eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de mate verzoeker verwijst naar een vonnis van het Groot Hertogdom Luxemburg en stelt dat subsidiaire bescherming wordt toegekend op basis van willekeurig geweld, herinnert de Raad eraan dat hij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

Om een nauwgezet onderzoek te kunnen voeren van alle rechtsvragen en relevante feiten met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, in volle kennis van de zaak, is het noodzakelijk rekening te houden met de rechtspraak van internationale rechtscolleges en nationale hogere rechtscolleges. Het kan ook nuttig zijn om rekening te houden met de rechtspraak van andere lidstaten van de Europese Unie alsook met rechtsleer. In de geciteerde Luxemburgse uitspraak ziet de Raad echter geen enkel element dat van die aard is om afbreuk te doen aan om zijn huidige beoordeling van de mate van willekeurig geweld die momenteel in Bagdad bestaat.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Verzoeker verwijst naar het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld in Bagdad, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden, met een groter risico voor soennitische burgers.

Zoals reeds gesteld zijn de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Het loutere feit dat verzoeker soenniet is volstaat niet om een verhoogd risico op ernstige schade te doen aannemen. Verder brengt hij geen elementen bij die alsnog zouden wijzen op dat verhoogd risico, en ze blijken evenmin uit het dossier.

Ter zitting stelt verzoeker nog dat zijn huis in beslag is genomen door milities sinds 2013 en dat zijn moeder daartegen een klacht heeft ingediend waar door de politie evenwel geen gevolg aan werd gegeven omdat deze zelf bang is van milities. Zijn moeder verblijft nu bij haar zus in Bagdad maar wil naar Turkije.

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat, terwijl de inbeslagname reeds van 2013 zou hebben gedateerd, verzoeker hiervan tijdens zijn gehoor nooit melding heeft gemaakt. Wél verklaarde hij dat zijn moeder sedert de dood van haar echtgenoot bij haar familie is ingetrokken, ook in de Palestijnstraat maar in een andere sector, en dat het ouderlijke huis verlaten is (gehoorverslag p 5 en 21). Van enige inbeslagname is geen sprake. Meer nog, verzoeker verklaarde dat er sinds het overlijden van zijn vader (in november 2012) niks meer gebeurd was (gehoorverslag p 21). Het is dan ook niet geloofwaardig dat hij nu, zonder meer, beweert dat in 2013 het huis in beslag werd genomen, temeer nu hij verklaarde nog contact te hebben met zijn moeder (gehoorverslag p 4). Dat verzoeker nu dus poneert, in strijd met zijn vorige verklaringen, dat hun huis in beslag werd genomen zonder dat daarvan enig begin van bewijs voorligt, is niet aannemelijk, temeer nu van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij alle elementen die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas zo snel als mogelijk ter kennis brengt.

Verzoeker brengt geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.6. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

Mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS